

133

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 26 maja 1970 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej.

1. Na podstawie § 2 uchwały nr 56 Rady Ministrów dnia 27 kwietnia 1970 r. zmieniającej uchwałę w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr 16, poz. 132) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1966 r. Nr 1, poz. 2, z 1969 r. Nr 36, poz. 271 i z 1970 r. Nr 16, poz. 132) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst uchwały nie obejmuje:

A) z uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1966 r. Nr 1, poz. 2):

1) terminów dotyczących wykonania zadań określonych w poszczególnych paragrafach, a mianowicie:

a) w § 13 pkt 3 wyrazów: „w terminie do dnia 31 grudnia 1966 r.”,

b) w § 14 ust. 2 wyrazów: „w terminie do dnia 30 czerwca 1966 r.”,

c) w § 15 wyrazów: „w terminie do dnia 30 czerwca 1966 r.”,

d) w § 16 ust. 2 wyrazów: „do dnia 30 czerwca 1966 r.”;

2) przepisów dotyczących zadań określonych:

a) w § 13 pkt 3 lit. b) w brzmieniu:

„b) program produkcji nowoczesnych pomocy naukowych i urządzeń w zakresie techniki nauczania.”,

b) w § 15 w brzmieniu:

„oraz opracuje program ich działalności na lata 1966 i 1967.”;

3) § 22 w brzmieniu:

„§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

B) § 3 uchwały nr 56 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1970 r. zmieniającej uchwałę w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr 16, poz. 132) w brzmieniu:

„§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki: **J. Kaczmarek**

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 26 maja 1970 r. (poz. 133).

UCHWAŁA Nr 306 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 listopada 1965 r.

w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące podstawowe formy doskonalenia i doskonalenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających średniego i wyższego wykształcenia:

- 1) kursy,
- 2) kursy — seminaria,
- 3) praktyki,

4) samokształcenie kierowane,

5) studia podyplomowe.

§ 2. 1. W zależności od formy prowadzenia kursy dzielą się na:

1) kursy stacjonarne, organizowane z oderwaniem lub bez oderwania od pracy,

2) kursy zaoczne (korespondencyjne); uczestnicy kursów zaocznych uczą się samodzielnie na podstawie dostarczanych przez organizatorów kursu podręczników, przewodników metodycznych i instrukcji oraz wykonują pra-

ce kontrolne, zdają kolokwia i egzaminy; uczestnikom kursów udzielana jest pomoc w postaci konsultacji,

- 3) kursy z częściowym oderwaniem od pracy, które posiadają podstawowe elementy zarówno kursu zaocznego, jak i stacjonarnego.

2. W zależności od poziomu kwalifikacji uczestników kursy dzielą się na:

- 1) kursy określone w § 3 uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274 z późniejszymi zmianami),
- 2) kursy podyplomowe, przeznaczone dla pracowników z wyższym wykształceniem; celem tych kursów jest dalsza specjalizacja oraz aktualizacja wiedzy i jej zastosowanie.

§ 3. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o:

- 1) doształcaniu pracowników — należy przez to rozumieć uzupełnienie wiedzy i umiejętności wymaganej od pracownika na danym stanowisku,
- 2) doskonaleniu kwalifikacji pracowników — należy przez to rozumieć aktualizację wiedzy i umiejętności wymaganych od pracownika na danym stanowisku,
- 3) ośrodki doształcania i doskonalenia kadr — należy przez to rozumieć jednostkę organizacyjną dysponującą odpowiednimi środkami finansowymi, wyposażeniem oraz kadrą wykładowców, której zadaniem jest stałe prowadzenie doształcania i doskonalenia kadr.

§ 4. 1. Doształcanie i doskonalenie kwalifikacji pracowników w formach wymienionych w § 1 pkt 1—4 zależnie od potrzeb i posiadanych uprawnień mogą prowadzić jednostki państwowe, społeczne i spółdzielcze.

2. Studia podyplomowe prowadzą szkoły wyższe we własnym zakresie lub przy współudziale placówek Polskiej Akademii Nauk i instytutów naukowo-badawczych.

§ 5. Należy dążyć do koncentracji doształcania i doskonalenia kwalifikacji pracowników w dużych ośrodkach doształcania i doskonalenia kadr, nowoczesnie wyposażonych, dysponujących kadrą dydaktyczną, zapewniającą uczestnikom osiągnięcie istotnych korzyści z udziału w doształcaniu i doskonaleniu.

§ 6. Wprowadza się obowiązek doształcania pracowników i doskonalenia kwalifikacji zawodowych pracowników zajmujących określone stanowiska, na których wymagane jest wyższe lub średnie wykształcenie (przede wszystkim pracowników inżynieryjno-technicznych i ekonomicznych).

§ 7. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydja wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac w terminie do dnia 30 września 1970 r.:

- 1) ustalać stanowiska pracy w ramach poszczególnych działów gospodarki narodowej, gałęzi i branż (dziedzin), na których zatrudnieni pracownicy podlegają obowiązkowemu doształcaniu i doskonaleniu; ustalenia te powinny być aktualizowane stosownie do potrzeb gospodarki narodowej,
- 2) określać kolejność wprowadzania obowiązkowego doształcania i doskonalenia pracowników zatrudnionych na stanowiskach, o których mowa w pkt 1,

- 3) ustalać częstotliwość obowiązkowego doształcania i doskonalenia, uwzględniając tempo zmian zachodzących w danej dziedzinie nauki i techniki, z tym że powtórzenie doształcania i doskonalenia nie może nastąpić w okresach dłuższych niż 6 lat.

2. Ministrowie, którym poruczone zostało sprawowanie koordynacji międzyresortowej w określonych gałęziach (dziedzinach) gospodarki narodowej, podejmą ustalenia, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do całych gałęzi (dziedzin) gospodarki narodowej bez względu na przynależność organizacyjną zakładów pracy.

3. W wypadkach uzasadnionych doraźnymi potrzebami gospodarki narodowej, związanymi z wprowadzeniem nowych technologii, nowych urządzeń lub wyrobów, stanowiska, na których zatrudnieni pracownicy mają być objęci jednorazowym obowiązkowym doształcaniem i doskonaleniem, mogą wyznaczać dyrektorzy zjednoczeń i dyrektorzy kombinatów.

§ 8. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydja wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią uwzględnienie zadań resortów, wynikających z wprowadzenia obowiązkowego doształcania i doskonalenia w programach działalności w zakresie doształcania i doskonalenia kadr z wyższym i średnim wykształceniem oraz w planach zjednoczeń i przedsiębiorstw.

2. Obowiązek organizowania doształcania i doskonalenia lub skierowania na nie pracowników, jak również prowadzenia rejestru osób podlegających obowiązkowi doształcania lub doskonalenia i przeprowadzania okresowych analiz wykonania tego obowiązku spoczywa na kierownictwie zakładu pracy.

3. Obowiązkowe doształcanie i doskonalenie jest finansowane w ramach środków przewidzianych na cele szkoleniowe w planach poszczególnych resortów (rad narodowych).

§ 9. 1. W zależności od wymagań stawianych pracownikom na określonych stanowiskach obowiązkowe doształcanie i doskonalenie może się odbywać w formie:

- 1) ukończenia studium podyplomowego, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy, lub
- 2) ukończenia kursu, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy, lub
- 3) odbycia stażu naukowego lub zawodowego, jeżeli program stażu wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy, lub
- 4) udziału w zorganizowanym i kierowanym samoształceniu, którego tematyka wiąże się z zagadnieniami wchodzącymi w zakres wykonywanej pracy.

2. Potwierdzeniem osiągnięcia założonego poziomu i zakresu wiedzy i umiejętności w ramach obowiązkowego doształcania i doskonalenia jest egzamin lub inna forma sprawdzenia wiadomości (testy wiadomości, praca końcowa i inne).

§ 10. 1. Kursy, o których mowa w § 9 ust. 1 pkt 2, mogą prowadzić:

- 1) szkoły wyższe i szkoły średnie,
- 2) placówki Polskiej Akademii Nauk i instytuty naukowo-badawcze resortów,
- 3) Centralny Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych,
- 4) placówki zaplecza naukowo-badawczego nie wymienione w pkt 2,

- 5) międzyresortowe, resortowe i branżowe ośrodki szkolenia i doskonalenia kadr,
- 6) organizacje społeczne i stowarzyszenia naukowo-techniczne, a w szczególności Naczelna Organizacja Techniczna i Polskie Towarzystwo Ekonomiczne,
- 7) zakłady pracy.

2. Instytuty naukowo-badawcze powinny współdziałać z jednostkami organizacyjnymi prowadzącymi kształcenie i doskonalenie przez:

- 1) systematyczne przekazywanie im własnych osiągnięć naukowych i technicznych, które mogą być wykorzystane w procesie kształcenia i doskonalenia,
- 2) udostępnianie laboratoriów i posiadanego wyposażenia,
- 3) zapewnienie udziału specjalistów zatrudnionych w instytucie naukowo-badawczym w zajęciach dydaktycznych.

3. W uzasadnionych wypadkach instytuty naukowo-badawcze powinny prowadzić doskonalenie kwalifikacji pracowników we własnym zakresie.

4. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego ustali kryteria, jakim powinny odpowiadać jednostki organizacyjne określone w ust. 1 pkt 4—7 uprawnione do prowadzenia kursów kształcenia i doskonalenia kadr z wyższym i średnim wykształceniem.

§ 11. 1. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 10 ust. 1 pkt 4—7, obowiązane są do opracowywania programów nauczania w zakresie organizowanego kształcenia i doskonalenia; programy te powinny być zaopiniowane przez zainteresowane jednostki organizacyjne.

2. Wykaz jednostek opiniujących programy, o których mowa w ust. 1, ustala Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

3. Programy kształcenia i doskonalenia zatwierdza jednostka nadrzędna nad jednostką organizacyjną prowadzącą kształcenie i doskonalenie, jeżeli nie został ustalony inny tryb ich zatwierdzania.

§ 12. 1. Pracownicy zajmujący stanowiska, na których wymagane jest wykształcenie wyższe lub średnie, którzy nie posiadają wymaganego wykształcenia, lecz podjęli naukę w szkołach wyższych lub średnich, są w okresie odbywania nauki zwolnieni z obowiązkowego kształcenia i doskonalenia.

2. Kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy może ustalić wypadki odstępstwa od przepisu ust. 1, gdy ze względu na ważne potrzeby zakładu pracy pracownik powinien przejść odpowiednie doraźne kształcenie lub doskonalenie.

§ 13. 1. Kierownik jednostki nadrzędnej na wniosek kierownika zakładu pracy może zwolnić z obowiązku kształcenia i doskonalenia pracownika wykazującego się w okresie ostatnich 5 lat wybitnymi osiągnięciami, świadczącymi o podwyższeniu kwalifikacji, a w szczególności:

- 1) wdrożonymi opatentowanymi wynalazkami i wzorami użytkowymi lub
- 2) wdrożeniami nowych rozwiązań konstrukcyjnych, technologicznych, ekonomicznych i organizacyjnych.

2. Z obowiązku kształcenia i doskonalenia mogą być zwolnieni pracownicy, którzy ukończyli 55 rok życia.

3. Uzyskanie przez pracownika z wyższym wykształceniem stopnia naukowego doktora uznaje się za spełnienie obowiązku kształcenia i doskonalenia, jeżeli temat rozprawy doktorskiej odpowiada zakresowi wykonywanej pracy zawodowej.

4. Pracownikowi który zmienił stanowisko lub miejsce pracy, a na uprzednio zajmowanym stanowisku spełnił obowiązki kształcenia i doskonalenia, uznaje się spełnienie tego obowiązku w nowym zakładzie pracy, o ile kierunek odbytego obowiązkowego kształcenia i doskonalenia jest zgodny z kierunkiem kształcenia i doskonalenia obowiązującego na tym stanowisku.

§ 14. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalą wypadki, w których kształcenie i doskonalenie odbyte w latach 1967—1970 uznane zostanie za spełnienie przez pracownika obowiązku kształcenia i doskonalenia zgodnie z przepisami uchwały.

§ 15. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) określą wymagania kwalifikacyjne dla pracowników podległych przedsiębiorstw i zjednoczeń zajmujących się organizacją kształcenia i doskonalenia.

2. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi zakres świadczeń i ulg dla pracowników odbywających obowiązkowe kształcenie i doskonalenie na studiach podyplomowych na zasadach analogicznych jak dla pracowników równocześnie studiujących.

3. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) określą zakres ulg i świadczeń przysługujących pracownikom, którzy podjęli obowiązkowe kształcenie i doskonalenie zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 16. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki sprawuje ogólny nadzór nad przebiegiem obowiązkowego kształcenia i doskonalenia, a w szczególności:

- 1) zapewnia zgodność kierunków kształcenia i doskonalenia z kierunkami rozwoju nauki i techniki,
- 2) ocenia przebieg kształcenia i doskonalenia,
- 3) wydaje w miarę potrzeby wytyczne w zakresie zagadnień, o których mowa w pkt 1 i 2.

§ 17. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), biorąc pod uwagę dotychczasowy dorobek i możliwości organizacji społecznych, w szczególności Naczelnej Organizacji Technicznej i Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, uwzględnią ich udział w pracach nad obowiązkowym kształceniem pracowników i doskonaleniem kwalifikacji pracowników oraz określą w uzgodnieniu z nimi ich zadania w zaspokajaniu potrzeb resortu i województwa, związanych z kształceniem i doskonaleniem kwalifikacji pracowników.

§ 18. Wprowadza się specjalizację zawodową jako szczególną formę obowiązkowego kształcenia i doskonalenia inżynierów.

§ 19. 1. Specjalizację zawodową uzyskuje inżynier zatrudniony w jednostce gospodarki uspołecznionej, który wykaże się:

- 1) osiągnięciami w zakresie opracowywania i wdrażania nowoczesnych rozwiązań konstrukcyjnych, technologicznych i organizacyjnych, a w szczególności:
  - a) zastosowaniem po raz pierwszy w kraju rozwiązań problemów technicznych lub adaptacją rozwiązań już dokonanych do nowych warunków,
  - b) wdrożeniami opatentowanymi wynalazkami i wzorami użytkowymi zgodnymi z kierunkiem specjalizacji

lub opatentowanymi wynalazkami zgodnymi z kierunkiem specjalizacji, których wdrożenie zostało zdecydowane,

c) uruchomieniem nowych i trudnych do opanowania technicznego produkcji, które dały efekty ekonomiczne;

2) ukończeniem obowiązkowego doksztalcania i doskonalenia według zasad określonych w § 9 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i ust. 2;

3) posiadaniem stażu pracy:

a) co najmniej 5 lat w specjalności zgodnej z kierunkiem ukończonych studiów i wykonywaniem nadal pracy w tej specjalności lub

b) co najmniej 7 lat w specjalności nie objętej kierunkiem ukończonych studiów i wykonywaniem nadal pracy w tej specjalności.

2. Specjalizacja może być nadana po zdaniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną z zakresu wiedzy teoretycznej i umiejętności niezbędnych do opracowywania i wdrażania w praktyce nowych, postępowych rozwiązań w danej specjalności.

3. Inżynier, który uzyskał stopień naukowy doktora w dyscyplinie naukowej zgodnej z jego specjalnością zawodową, może uzyskać specjalizację bez spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

§ 20. 1. Uzyskanie specjalizacji stwierdza się świadectwem wydanym przez właściwego ministra.

2. Właściwym ministrem jest minister koordynujący branżę (dziedzinę), w której jest zatrudniony inżynier uzyskujący specjalizację.

3. Wzór świadectwa ustala Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 21. 1. Właściwy minister:

1) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali:

a) wykaz stanowisk pracy, których zajmowanie uzależnione jest od posiadania specjalizacji zawodowej, oraz odpowiednio uzupełni taryfikatory kwalifikacyjne,

b) wykaz specjalizacji,

c) okres, po którym specjalizacja powinna być odnowiona, i tryb jej odnawiania,

2) w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego i po zasięgnięciu opinii zarządu głównego właściwego stowarzyszenia naukowo-technicznego powołuje komisję do spraw specjalizacji oraz ustala regulamin jej działania,

3) ustala sposób prowadzenia ewidencji uzyskanych specjalizacji.

2. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki ustala na wniosek właściwego ministra (§ 20 ust. 2) wykaz studiów podyplomowych i równorzędnych kursów, których ukończenie z wynikiem pozytywnym jest warunkiem uzyskania specjalizacji zawodowej.

§ 22. 1. W skład komisji do spraw specjalizacji wchodzi:

1) przedstawiciel właściwego ministra jako przewodniczący,

2) przedstawiciel właściwego stowarzyszenia naukowo-technicznego,

3) specjaliści z dziedzin, w których będą uzyskiwane specjalizacje, zatrudnieni w szkołach wyższych, instytutach naukowo-badawczych oraz innych jednostkach zaplecza naukowo-technicznego, i recenzenci powoływani do oceny konkretnych osiągnięć.

2. Do zadań komisji do spraw specjalizacji należy:

1) stwierdzenie zgodności programu studium podyplomowego lub równorzędnego kursu dla określonej specjalizacji,

2) ocena, czy kandydat spełnia warunki określone w § 19 ust. 1; przy ocenie spełnienia tych warunków przez kandydata zatrudnionego w zakładzie pracy, w którym wprowadzono arkusz osiągnięć inżyniera, arkusz ten powinien być wykorzystany jako jeden z elementów udokumentowania osiągnięć inżyniera,

3) wyznaczenie recenzentów do oceny osiągnięć kandydatów,

4) powoływanie komisji egzaminacyjnych,

5) przedstawianie właściwemu ministrowi wniosków w sprawie uzyskania specjalizacji.

3. Przy rozpatrywaniu wniosków o uzyskanie specjalizacji przez pracowników posiadających szczególnie duże osiągnięcia w zakresie wdrażania postępu technicznego, komisja do spraw specjalizacji na podstawie upoważnienia właściwego ministra może ustalić odmienny tryb oceny wniosków o uzyskanie specjalizacji.

§ 23. 1. W skład komisji egzaminacyjnej, o której mowa w § 22 ust. 2 pkt 4, wchodzi członek komisji do spraw specjalizacji i co najmniej dwóch specjalistów z dziedziny będącej przedmiotem egzaminu.

2. W razie uzyskania negatywnej oceny komisji egzaminacyjnej ponowne dopuszczenie kandydata do egzaminu dla uzyskania specjalizacji może nastąpić po upływie co najmniej jednego roku.

§ 24. 1. Wniosek o uzyskanie specjalizacji może zgłosić pracownik lub za jego zgodą:

1) kierownik zakładu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony, w porozumieniu z dyrektorem zjednoczenia lub

2) oddział wojewódzki Naczelnej Organizacji Technicznej lub zarząd główny stowarzyszenia naukowo-technicznego na wniosek koła zakładowego stowarzyszenia naukowo-technicznego.

2. Decyzja w sprawie zgłoszenia wniosku o uzyskanie specjalizacji powinna być poprzedzona oceną osiągnięć kandydata, dokonaną przez kierownika zakładu pracy, w którym pracownik jest zatrudniony, z udziałem przedstawiciela organizacji związkowej oraz koła zakładowego stowarzyszenia naukowo-technicznego.

§ 25. Komitet Nauki i Techniki i resorty powinny w przedmiocie specjalizacji ściśle współdziałać z Naczelną Organizacją Techniczną i zrzeszonymi w niej stowarzyszeniami naukowo-technicznymi i korzystać z pomocy tych organizacji na zasadach określonych w uchwale nr 29 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1966 r. w sprawie dalszego wzmocnienia roli i rozszerzenia zasięgu działania Naczelnej Organizacji Technicznej oraz zrzeszonych w niej stowarzyszeń naukowo-technicznych (Monitor Polski Nr 4, poz. 27).

§ 26. Koszty działalności komisji do spraw specjalizacji (§ 21 ust. 1 pkt 2) i komisji egzaminacyjnych (§ 22 ust. 2 pkt 4) pokrywają jednostki organizacyjne, przy których komisje te działają.

§ 27. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki na wniosek właściwego ministra może wprowadzić specjalizację zawodową dla innych grup pracowników oraz ustalić dla nich odmiennie warunki uzyskiwania specjalizacji.

§ 28. 1. Systematyczne podnoszenie przez pracownika swoich kwalifikacji powinno być brane pod uwagę jako jeden z czynników przy przeszerowaniach i awansach.

2. Ukończenie przez pracownika obowiązkowego doksztalcania i doskonalenia jest warunkiem do zajmowania stanowisk, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 1 oraz § 21 ust. 1 pkt 1 lit. a).

§ 29. 1. Podnoszenie kwalifikacji pracowników gospodarki narodowej odbywa się zgodnie z rocznymi i wieloletnimi planami, które stanowią część planów gospodarczych,

sporządzanych przez wszystkie jednostki organizacyjne podległe właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Plany podnoszenia kwalifikacji pracowników sporządza się w trybie ustalonym w instrukcji dotyczącej opracowania projektu narodowego planu gospodarczego.

§ 30. W celu podniesienia efektywności prowadzonego kształcenia i doskonalenia kadr:

- 1) Przewodniczący Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” uwzględni możliwość wykorzystania radia i telewizji dla potrzeb związanych z doksztalcaniem i doskonaleniem kwalifikacji pracowników.
- 2) Minister Kultury i Sztuki po zasięgnięciu opinii Rady Piśmiennictwa Technicznego zapewni w ramach programu wydawniczego wydawanie wydawnictw skryptowych i podręczników, przy wykorzystaniu techniki małej poligrafii,
- 3) Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego opracuje program produkcji, importu i wykorzystania filmów związanych z upowszechnianiem osiągnięć nowej techniki.

§ 31. 1. Centralny Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych pełni rolę wiodącą w podnoszeniu kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej w zakresie organizacji zarządzania i kierownictwa.

2. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) określi instytucje, które w zakresie doksztalcenia i doskonalenia specjalistycznego pracowników z wyższym i średnim wykształceniem spełniać będą zadania analogiczne, jak Centralny Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych.

§ 32. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) ustali instytucje zobowiązane do prowadzenia badań w zakresie metod, efektywności i kierunków doksztalcenia i doskonalenia kwalifikacji pracowników.

§ 33. 1. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego określi wymagania kwalifikacyjne wykładowców studiów podplomowych.

2. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, a także innych zainteresowanych organizacji, jak Zrzeszenie Prawników Polskich lub Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, określą kryteria kwalifikacyjne wykładowców kursów w uzgodnieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 34. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac opracuje i przedstawi Radzie Ministrów zakres i zasady doksztalcenia pracowników nie mających średniego wykształcenia.

§ 35. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i organizacjom społecznym organizowanie doksztalcenia i doskonalenia kwalifikacji pracowników na zasadach zawartych w niniejszej uchwale, z wyjątkiem § 18—27.

§ 36. 1. Przepisy uchwały nie dotyczą:

- 1) żołnierzy będących w czynnej służbie wojskowej,
- 2) pracowników służby zdrowia objętych szkoleniem w ramach resortu podległego Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. § 6—27 i 28 ust. 2 nie dotyczą osób, o których mowa w ust. 1, oraz:

- 1) funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i służby więziennej,
- 2) członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa,
- 3) nauczycieli i pracowników naukowo-dydaktycznych szkół wyższych.

§ 37. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, zainteresowanym ministrom (przewodniczącym komitetów i kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).